

tanyent a l'Aeronàutica Militar espanyola. Ens referim a la secció de fotografia de quatre Vents.

Entre les moltes aplicacions de l'aviació a les necessitats civils, hi figura en lloc preeminent la utilitat de la fotografia aèria. Per a l'establiment de plànols, urbanitzacions de ciutats, traçat de línies fèrries, de força, telegràfiques i telefòniques, treballs de cartografia, catastro, etc., la cooperació de l'aviació és poc menys que imprescindible.

Una prova, evident la tenim en l'esmentada secció, on entre altres proves, hi ha una carta geogràfica perfecta de la badia d'Alhucemes aixecada per mitjà, de la fotografia dels avions, un plànol de Madrid i un altre de Carabanchel. Aquests treballs podran convèncer el més inèrdu del camp grandíssim d'utilització de la fotografia aèria.

N.

L'excursionisme motorista

Una lletra d'un lector

Encara no fa un parell d'anys es parlà de la crisi del motorisme, tema que àdhuc motivà una enquesta menada per un dilectíssim company des de les planes d'un collega desaparegutja.

En aquella ocasió, per revifar la pràctica del motorisme amb mires esportives, alguns llençaren l'opinió que la crisi es curava amb costellades i alioli, vinga fontades i aplecs de San Medí.

Per nosaltres, que se'n facin; a vegades, per no dir sempre, resulten divertides aquestes excursions. El que pot espallar-les, precisament, és l'encarcament, és pendre-se-les amb aquesta oficialitat: reglaments, separacions per cilindrada, directors de caravana, recercadors d'itineraris, reunions urèvies, reunions posteriors amb projecció de fotografies, etc., etc. Què no s'invanta una associació per ésser actual!

Per això, malgrat la seva intenció perfectament lloable i que honra el seu autor, ens ha sorprès una mica aquesta lletra que hem rebut:

—Diu així:

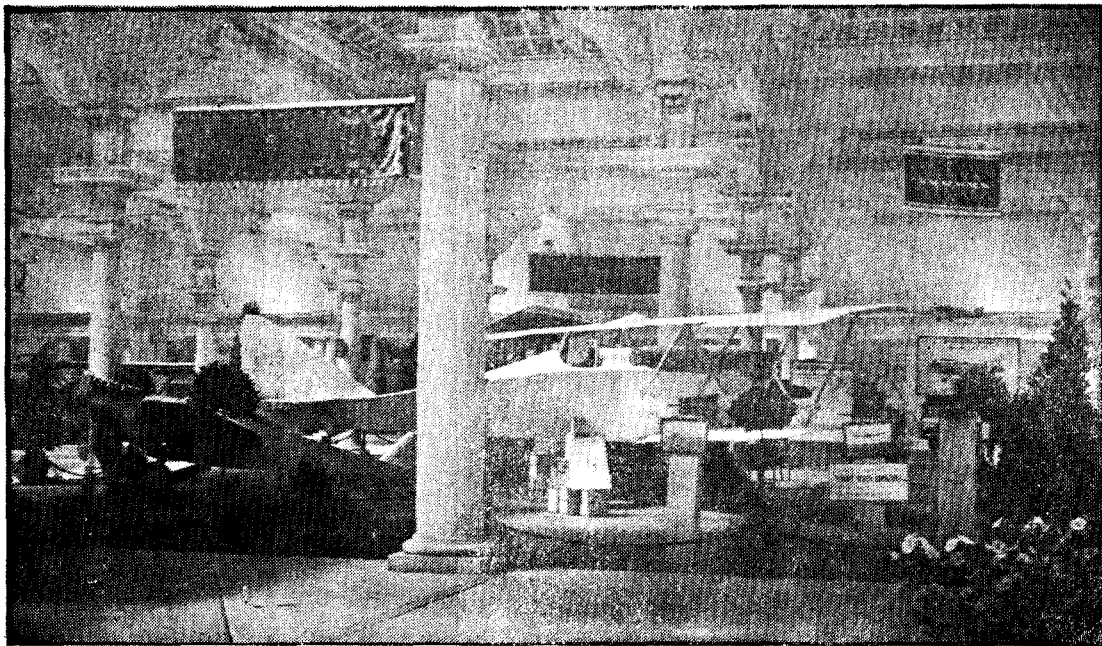
En veure, aquí a casa, l'escassa afició al motociclisme, no és motiu de reflexionar sobre les seves causes? Barcelona ("provincia de") amb els seus 2.000.000 d'habitants, compta sols amb 700 ó 800 motos!... S'organitzen curses (és veritat que molt sovint) però l'obra de 30 ó 35 entusiastes, sempre els mateixos inscrits (de la cursa purament per amateurs, ni parlar-ne). I és desolador i freqüent córrer per les nostres carreteres sense creuar-se amb una sola moto.

Ara bé, jo crec que un bon mitjà de donar vida

Un altre grup podria formar-se amb els 350 i 500 cc.

Jo crec que aquell que ha "tastat" una sola volta els nostres camins i el seu paisatge ja no pot estar-se de empassar-se'n més i sense cansar-se'n. I donant facilitats per a aquest excursionisme, quin dubte hi ha que aviat els motoristes deixariem d'ésser tan pocs?

Nota.—Proposo la separació en dos grups—per cilindrada—en principi, a causa de la diferència de velocitat mitjanes en excursió.

Saló de l'Aeronàutica.—«Penya de l'Aire» ha realitzat un esforç considerable en presentar-se a aquest primer certàmen

Permeti el senyor Segarra que no ens fem nostra la seva iniciativa. Darrerament en "L'Esport Català" donàvem compte de la constitució d'una secció motorista en el Centre Excursionista de Catalunya. Si el senyor Segarra li sembla que a Catalunya hi ha escassa afició al motorisme, trobarà enraonat que amb una entitat ja n'hi hagi prou i que no calgui dividir els esforços entre diverses entitats. Al nostre país ja tenim massa agrupacions amb un segell de goma formades per dotze individus (vuit dels quals són de la junta directiva), que cada setmana trameten gasetilles pregades als diaris anunciant reunions en què els socis es parlen de vostè i s'anomenen pel càrrec precedit de tractament; això no vol

la velocitat mitjana ha estat sempre superior. Però Indianòpolis permet que un gran nombre de cotxes estiguin alhora damunt la pista, i a més a més la quantia dels premis és la més elevada que es coneix: 85.000 dòlars. Als Estats Units les curses de velocitat són un espectacle productiu, que ha motivat la fabricació de cotxes exclusivament de pista, propietat en gran part dels casos, dels mateixos corredors.

Davant l'especialització americana, no han pogut lluitar les cases europees. Ballot hi participà en 1921 i 1922; Bugatti i Mercedes en 1923. Ara, però, se n'abstenen.

La cursa d'aquest any oferia l'interès de veure què farien els Duesenberg i Miller amb les rodes davanteres motrius, que en els assaigs havien assolit més de 225 quilòmetres per hora, velocitat impossible a Indianòpolis.

Dissabte passat, "Memorial Day", prengueren la sortida 22 corredors. El recorregut mesura 804 quilòmetres 670. Paolo, sobre Duesenberg, va al davant la major part de cursa. Cooper, sobre Junior-Eight amb propulsió davantera, aconsegueix el primer lloc després de les 300 milles, però topa amb el parapet i ha de retirar-se. Dave Lewis, també sobre Junior Eight, agafa el primer lloc, però en fer-se rellevar per Hill, Paolo torna a ocupar el primer lloc, que no abandona ja.

La classificació ha quedat així:

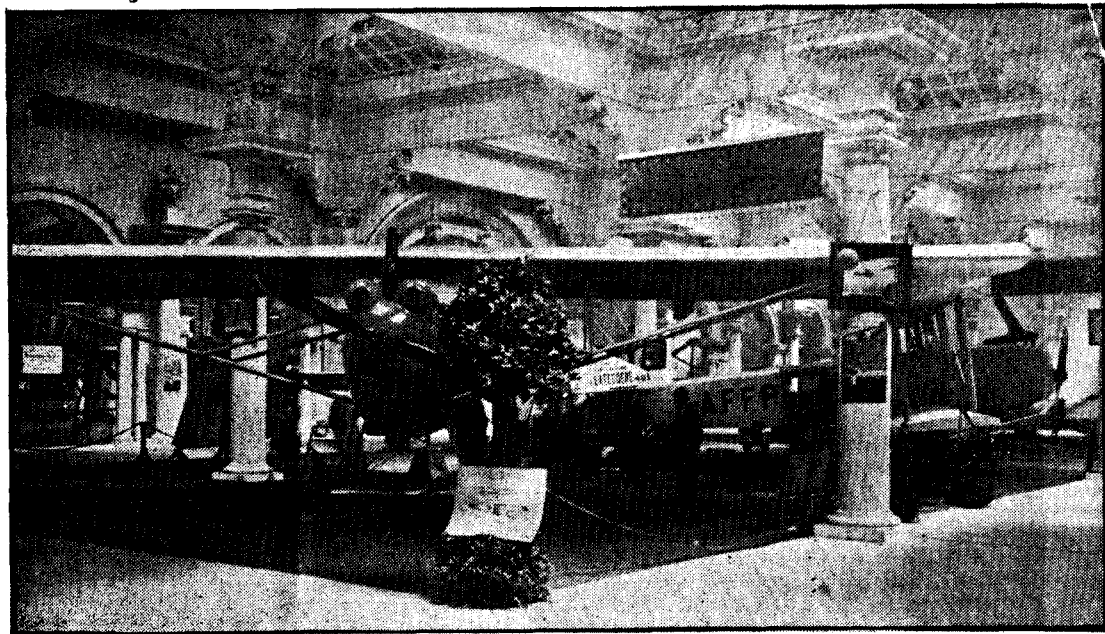
1. DE PAOLO (Duesenberg), 4 h. 46 m. 39 s. 47/100. (moy. hor.: 162 kil. 700). Record local.
2. Bennett Hill (Junior Eight), a mitja volta.
3. Shafer (Duesenberg).
4. H. Hartz (Miller).
5. T. Milton (Miller).
6. León Duray (Miller).
7. R. de Palma (Miller).

El Turn-Auto

Les reparacions i inspeccions d'un automòbil obliguen moltes vegades el mecànic a ficar-se desota el cotxe, d'esquena a terra. No cal ponderar com és incòmoda aquesta posició. El mecànic no pot treballar desembarassadament, l'actitud en què ha d'estar és fatigosa, una mà la té inutilitzada aguantant el llum, cauen al seu damunt gotes d'oli, pols, brutícies de tota mena.

En molts garatges i tallers de reparacions s'ha volgut atenuar aquests inconvenients mitjançant una vall de dimensions escaients; però aquesta solució no presenta pas grossos avantatges, ultra que exigeix despeses de paleta i que en molts locals no és aplicable.

L'ideal fóra alçar el cotxe i poder-lo col·locar

Saló de l'Aeronàutica.—L'stand de la casa Latécoère

al nostre esport seria fomentar l'excursió en moto; tanta afició com hi ha a Catalunya per l'excursionisme és segur que serà fàcil desenrotllar-ne un caire tan interessant i avui tan poc practicat.

Es per això que jo voldria fer des de les pàgines de "L'Esport Català" una crida a tots els que estimen el motorisme; invitant des d'ara tots els posseïdors de motos lleugeres, 150, 175 fins a 250 c. s., a trametre'ns la seva adhesió per formar amb nosaltres una agrupació.

dir que en sortir es tutegin i vagin a fer la cervesa junts.

Ens sembla, doncs, que ens agrairà el camí que li donem: posi's en contacte amb l'alludida secció del Centre Excursionista.

Rebi el senyor Segarra el testimoni de la nostra més alta consideració.

JUST CABOT

en la posició més avinent per tal que el mecànic pogués manipular amb tota comoditat i llibertat de moviments i il·luminat per una llum favorable.

Aquest ideal està ja aconseguit, gràcies a una invenció americana, el "Turn-Auto", el qual, bé que ja conegut malgrat que encara no fa un any que va posar-se a la venda en el seu país d'origen, ha constituït una de les novetats que més han desvetllat l'atenció en el Saló d'enguany.

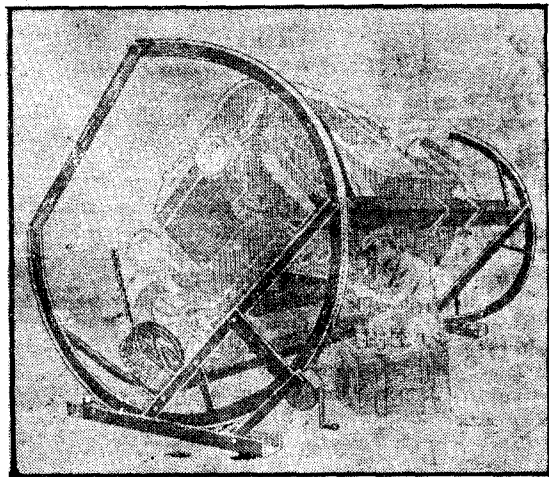
El gravat que acompanya aquestes ratlles acabarà d'aclarir les nostres explicacions del seu funcionament ben senzill.

El "Turn-Auto" és un bressol d'acer sobre el qual pot pujar el cotxe pels seus mitjans o si aquest no es pugués engejar per qualsevol causa, mitjançant un torn adjunt a l'aparell. El cotxe queda col·lat fortament pel bastidor sense perill que s'escorri sigui quina sigui la inclinació que calgui donar al cotxe.

L'ampla base de sustentació del "Turn-Auto" conté sempre la vertical que passa pel centre de gravetat en qualsevol posició del cotxe. Aquest s'inclina a dreta o esquerra de manera que no calgui buidar els dipòsits de bencina ni oli ni el radiador. Com que l'automòbil que s'ha de reparar o examinar està fixat pel bastidor, no es corre el risc de fer rascades a la carrosseria.

Els mecanismes tots del "Turn-Auto" són simplificats i eficaços, de manera que una sola persona en ben poc temps pot alçar i tornar el cotxe més pesat. S'aconsegueix així un estalvi de temps que en cap cas no baixa del 50 per 100.

El "Turn-Auto" és indispensable en els ga-

ratges i tallers de reparacions, i àdhuc presta als seus serveis en els salons d'exposició permetent als compradors un acurat examen del cotxe.

Els senyors E. i J. Pujol Xicoy, concessionaris d'aquest aparell, han fet una bona adquisició, demostrant conèixer les necessitats que cal remeiar, ja que el "Turn-Auto" està cridat a una difusió extensa; és d'aquelles coses que no necessiten propaganda per imposar-se.

El germà petit, diríem, del "Turn-Auto" és el "Turn-Motor", aparells de proporcions més reduïdes, establert sota els mateixos principis, però aplicable als motors. El seu ús en les fàbriques i en els tallers de reparacions ha de trobar una acollida favorable a més no poder.

En el mateix stand els dits senyors ens presenten diferents models de compressors "Bavox" per a l'inflament de pneumàtics adaptables a diferents potencials de corrent elèctrica, aparells la utilitat dels quals no cal encarrir, cada dia més propagats per tot arreu, com tot el que tendeix a eliminar el treball muscular en feines perfectament realitzables per enginyers mecànics senzills i de poc consum.

L'excés d'original ens obliga a remetre per a un vinent número la publicació de diversos comentaris de la setmana entre ells, els dels Camionats d'Atletisme de Barcelona.

AUTOS - CICLES - MOTOS
Peugeot

El Congrés de la F. I. F. A. a Praga

S'ha passat el temps en discussions i no s'ha fet res de pràctic. Evitar tivantors amb els anglesos, però no admetre tuteles del C. O. I., i deixar al lliure criteri de cada Federació l'amateurisme dels seus associats, això ha estat la tendència principal de les deliberacions i dels acords

Praga., 28.—(Del nostre corresponent)

Per encàrrec dels amics de L'ESPORT CATALÀ procuraré fer un breu resum del que han estat les sessions d'aquest Congrés l'anunci del qual tan d'enrenou havia promogut. Els resultats, en canvi, no hauran estat d'altre conseqüència que l'ajornar per un altre espai de temps l'espinosa qüestió de l'amateurisme groc i suavitzar les relacions amb "l'Internacional Board" que per un moment semblaven haver-se agreujat fins a l'extrem que els britànics estiguessin a punt de deslligar-se en absolut de les ja escasses relacions d'afecte que mantenen amb la resta del futbol continental.

En el període que ha durat el Congrés, hom ha tret la conseqüència d'un galimaties, resultat de la incertitud en la qual molts països es troven respecte la política esportiva que han de seguir. Si ens fos possible de parlar més clar diríem que es rebé la impressió que només les delegacions de tres països: Suïssa, Noruega i Bèlgica, tenien la consciència tranquil·la i es presentaven disposades a fer la bugada necessària per a anar de dret a una simplificació del problema, declarant sense embuts fins on arriba l'amateur i on comença el professional.

Però com ja hem dit, el criteri del dubte i del deixem-ho per a demà (demà vol dir la pròxima Assemblea de Roma) fou el que va imposar-se finalment, no sense que els delegats s'abstinguessin de fer molts discursos que, sobre tot després dels acords finals, hom jutjà completament inútils.

També els àrbitres celebren el seu Congrés

S'havia dit que d'aquest Congrés en resultarien coses curioses i que el principi de la independència arbitral envers les respectives Federacions hi seria sentat. En algunes Associacions, sembla que l'esperit de la rebeldia i de disgust havia penetrat tan fort, que les Federacions havien consultat a la F. I. F. A. la conveniència de no autoritzar aquest Congrés.

No obstant el bon criteri deu haver-se imposat, car els pronòstics de divisió, de guerra civil s'han esfumat sota l'ambient persuasiu dels delegats belgues i els Congrés dels àrbitres ha acabat essent un veritable canvi d'impressions i punts de vista i una ocasió per a que en el banquet final se segellés l'amistat i companyonia de tota la classe que estava representada.

L'Assemblea de la F. I. F. A.

Els països assistents; elecció de càrrecs; el pròxim Congrés es farà a Roma

Han estat presents a les deliberacions del Congrés de la F. I. F. A. els següents països: Argentina, Àustria, Alemanya, Bèlgica, Brasil, Dinamarca, Finlàndia, França, Holanda, Hongria, Itàlia, Lituània, Noruega, Polònia, Portugal, Romania, Suècia, Txecoslovàquia, Turquia, Uruguai i Iugoslàvia. Espanya s'havia excusat i els anglesos s'abstingueren de concórrer-hi, tan per la diversitat d'opinions respecte als temes a tractar, com per protesta a l'actitud presa envers ells, per M. Hirschman, actual secretari de la F. I. F. A.

L'absència dels anglesos donà lloc a un petit debat preliminar; els delegats alemanys sostenien que no calia expressar-se en anglès i que era prou el francès i l'alemany. Finalment tot s'arreglà permetent que cadascú s'expressés en el llenguatge que tingués per convenient i que un interpreté fés després les oportunes traduccions. Per cert que segons hem sentit a dir l'encarregat d'aquest treball ho feu deplorablement per desconèixer els temes convinguts per a les jugades del futbol, el reglament del qual no li era gens familiar.

Es feu elecció de càrrecs, sortint president M. Risuet i secretari M. Hirschmann i delegats a l'Internacional Board: Johansson i Delaunay. Fou decidit que el pròxim Congrés se celebraria a Roma, el 2 de Maig de 1926.

El raport de la Comissió encarregada pel Congrés de París de regular els estatuts i reglaments votats per fraccions d'ençà la creació de la F. I. F. A., figurava en l'ordre del dia, però els delegats, en llur prouja de deixar-ho tot per a un altra any, preferiren ajornar aquest afer fins a la reunió de Roma.

A contra-cor es dona satisfacció als anglesos

S'examinaren les proposicions a fer a l'"International Board", d'acord amb els desitjos formulats abans respecte les modificacions a les regles del joc, i en arribar a l'espinosa qüestió de si aquest "office" pot moure's amb completa autonomia (millor dit, independència) que va esclatar la tempesta. Cal dir que en general l'assemblea va mostrar-se bastant contrària a les pretensions angleses, però com que a ningú no s'escapava les lamentables conseqüències que podien sorgir en cas d'una ruptura s'imposà a la fi—ben a contra cor, és evident—el criteri de deixar les coses com fins ara i procurar de no ferir l'amor propi britànic.

Cal esperar que amb aquesta actitud, l'International Board, que ha de reunir-se a París d'aquí a pocs dies, renovarà la seva cordialitat de relacions amb la F. I. F. A. i que la ruptura—que fatalment sembla ha de produir-se més tard o més aviat—queda ajornada per una llarga temporada.

Amateurs? Professionals? Que cadascú faci el que vulgui!

S'havia formulat, fa temps, un qüestionari a cada una de les federacions nacionals sobre el concepte de l'amateur i dietes a percebre en ocasió dels desplaçaments. Naturalment, ben poques havien co testat. I d'això es prengué peu per a arribar a unes conclusions que han fet esclafir la rialla general, no sense que abans es passessin unes hores en discussions bastant violentes fent-se mútuament retrats i referint-se a casos concrets. Això palesa la densitat de la malura en que es troba avui aquest afer. Dels debats, no obstant, cal recollir-ne la sensació generalment establerta que no pot admetre's el concepte de l'amateur en el sentit abstracte dels anglesos i que avui cal irar-se aquest punt una mica més mb la mànega ampla.

Heu's aquí els dos acords recaiguts:

1.ª El Congrés confirma l'estatut de l'amateur tal com va ésser votat al Congrés de París. Quant al reembors excepcional de dietes, el Congrés, en l'estat present de la qüestió, es remet a la confiança de les associacions nacionals per a definir provisionalment llur estatut.

La qual cosa significa: Llibertat absoluta de fer el que es vulgui. Fou aprovat per 50 vots a favor; 40 en contra i cinc abstencions.

2.ª «En les competicions o partits internacionals, els Clubs o les associacions podran lliurement, sigui el que es vulgui l'estatut dels seus jugadors, amateurs, no amateurs o professionals, sota reserva de l'autorització de llurs respectives associacions.» Fou aprovat per 60 vots, 15 en contra i 20 abstencions.

El C. O. I. no té per què ficar-se amb els futbolistes

L'assemblea va proclamar i val la pena de fer-se'n ressó:

«Que la F. I. F. A. és l'autoritat suprema en matèria de futbol i que no admet ingerència de cap organisme estranger en l'organització del futbol internacional.»

Això va de dret al Comitè Olímpic Internacional, del qual se sospita vulgui imposar una definició íntegra de l'amateurisme i d'admetre per a les futures Olimpíades les federacions dissidents de Sud-Amèrica reconegudes pels delegats olímpics d'aquests països i no afiliades a la F. I. F. A.

Les modificacions al reglament del joc que ha d'estudiar l'International Board

També l'assemblea en una sessió especial va acordar emetre els seus desitjos que l'International Board s'ocupés de les modificacions projectades al reglament del joc que consisteixen són les següents:

Off-side: L'Escòcia proposa de traçar una ratlla a 40 iardes de cada gol i no admetre l'off-side més que entre aquesta línia i el gol. En cas de refus a aquesta proposició, demana que l'off-side no s'apliqui més que amb dos adversaris, en lloc dels tres actualment exigits.

Els delegats de la F. I. F. A. s'inclinen per a deixar-ho tal com està ara, però en cas de modificació es considera més acceptable la proposta de reduir de tres a dos el nombre d'adversaris.

Throw-in: Anglaterra proposa que l'ont es llençi des de l'exterior de les línies, per a evitar els nombrosos free-kicks per «outs» mal tirats a conseqüència d'haver aixecat el jugador una mica el peu.

Respecte d'àrbitres, l'Assemblea es limita a confirmar el límit d'àrbitres que per a partits internacionals estan fixats a cada país.

G. R. BJENCEK

N. de R.—L'"International Board" que ha d'entendre i decidir la modificació a les regles del joc i resoldre tots els casos dubtosos que poden haver sorgit en llur aplicació es reunirà a París, el pròxim dia 13 de juny.

CICLISME

De la VII volta a Catalunya.—Busqué, vencedor de tercera categoria, passa el primer l'Arc de Barà

Després de la VII volta a Catalunya

En tractar de reviu les gratíssimes emocions que experimentarem en ocasió de la VII volta a Catalunya, ens és forçós remarcar, abans de tot, el gran èxit popular que assolí la cursa, que supera moltíssim el de l'any passat, malgrat que el que aleshores s'obtingué fou un dels més fagugers.

Mai de tots els pobles de la nostra terra havia sortit tanta gent a esperar i aplaudir uns homes munitats en el senzill artefacte de dues rodes. Mai el poble de Catalunya havia mostrat com enguany la seva adhesió a l'esport ciclista tributant als «routiers» de la VII Volta un aculliment tant espontani com encoratjador i entusiasta.

Començant per la sortida en plena nit de la plaça de la Universitat, de Barcelona, on un nombre considerable d'esportius varen fer acte de presència per acomiadar els braus ciclistes amb llargs i sorollosos aplaudiments i paraules d'encoratjament (acte sense parió en els anys del nostre ciclisme), continuant pel passatge per Badalona, Mongat, Mataró, Canet, Calella, Blanes, Lloret i Tossa, poblacions que malgrat haver estat travessades de nit en llur majoria hom hi trobà abnegats esportius vetllant el pas dels corredors, considerant aquella entusiasta i nombrosa rebuda de Sant Feliu de Guíxols, on desde les sis del matí s'havia congregat una gran gentada, repassant totes aquelles fileres interminables d'entusiastes de Palamós, La Bisbal, Figueres, Olot, Ripoll, Vich, Manresa, Igualada, Cervera, Tàrraga, Lleyda, Borges Blanques, Vinassa, Valls, Reus, Vilaseca, Tarragona, Vendrell, Vilanova, Sitges, estenent la mirada des de les Costes de Garraf, on es pot dir que començà el doble cordó de gent que s'anà engruixint fins adquirir proporcions mai vistes a la gran explanada de l'Exposició, direm, i tothom ho reconeix, que l'interès i l'entusiasme desvetllat per la Volta a Catalunya d'enguany no ha estat pas igualat de bon tros per cap altra manifestació semblant a Catalunya.

Casos dignes d'esmentar són certament els de Figueres, on el nombros públic estacionat a la meta es mantingué immòbil durant dues hores aplaudint tots i cada un dels corredors que anaven arribant amb la mateixa intensitat que el vencedor, la qual cosa ens produí un efecte gratíssim i que fou per als ciclistes tots una recompensa molt més gran del que els que mai s'hagin allistat en una cursa per carretera puguin pensar.

A Olot, on es donaren visques a la Volta a Catalunya i a la Unió Esportiva de Sans. A Igualada, on veiérem una arribada model d'organització. A les Borges, on hom aixecà un arc adornat artísticament amb flors i havent-hi ensem una tribuna, en la qual esperaven els ciclistes

Parcalde, i altres autoritats civils i eclesiàstiques.

Moltes d'altres poblacions citariem encara i el molt que llurs habitants varen fer digne de l'agraïment dels ciclistes i dels organitzadors de la cursa. Si no ho fem, és per no abusar de l'atenció dels llegidors.

Els «novells»

En estudiar l'actuació dels corredors, no podem per menys que començar per admirar el brillant paper que han fet enguany els ciclistes novells.

Fixem-nos amb la cursa de Josep Busqué, del F. C. Barcelona: Quart de la classificació general entremig dels «asos», Busqué va fer l'entrada a Figueres amb un escamot en el qual hi havia Saura, Monteys, Torres i Felicià Gómez, a tots els quals va batre amb una admirable embalada.

Veiem-lo encara a cau Massana coronant els terribles 19 quilòmetres de costa a deu metres de Musió, Janer i Monteys... i després unit sempre a l'escamot de cap.

I del neòfit Antoni Torres, d'Alacant? Vuitè de la classificació general, arribà a Figueres amb l'escamot a què abans he fet referència. Havent-se retrassat un xic a la segona etapa a conseqüència del conegut accident dels dos cavalls deshocats, va pujar can Massana entre els set primers, demostrant la seva classe en arribar a Reus, on aconseguí el segon lloc entre un escamot de divuit «routiers» on hi havia tots els «asos», batent-lo tant sols Janer de mig llarg de bicicleta.

Després d'aquestos, cal esmentar Codorniu, el jove novell «routier» de Vilafranca, que es classifica sisè, fent possible, amb la seva brillantíssima actuació, que la Unió Esportiva de Sans guanyés el Trofeu per Clubs ofert pel general Milans del Bosch.

Aquests tres corredors novells acabaren els 711 quilòmetres de la cursa a molts pocs minuts dels capdavanters, com ho demostra el següent estat comparatiu:

Busqué: a 13 minuts 15 segons de Musió.
A 8 minuts 5 segons de Janer.
A 3 minuts 6 segons de Monteys.
Codorniu: a 24 minuts 51 segons de Musió.
A 19 minuts 41 segons de Janer.
A 14 minuts 42 segons de Monteys.
Torres (neòfit): a 25 minuts 44 segons de Musió.

A 20 minuts 34 segons de Janer.
A 15 minuts 35 segons de Monteys.
L'actuació d'aquests tres corredors novells és certament digna d'ésser esmentada en lloc d'honor.

Musió, el triomfador, i Janer, el seu rival immediat

Musió guanyà la cursa a la primera etapa fent gala d'unes facultats realment superiors a tots els

altres. La seva victòria és, doncs, merescudíssima. És la victòria de l'atleta íntegre que entra a la cursa amb l'enlairada moral de vencer.

Janer disputà amb coratge la victòria. Veient la forma admirable de Musió en el pla i les pujades, atacà amb esperit temerari en els pendents dels Bruchs i coll d'Illa, llençant-se rostos avall com un mestre, puix sabia que aquest era l'única falla de Musió. Per dues vegades aconseguí deixar el seu gran rival, però la sort no li fou propícia. Primer trencà una roda i després li fugí la cadena.

Jaume Janer és el primer de creure que no és bona tàctica provar de treure profit a les baixades, però no hi havia cap més manera de poguer donar la batalla a Musió.

La sort ja li fou adversa a la primera etapa. En reventar-se-li un dels tubulars poc abans d'arribar a Sant Feliu de Guíxols, Saura, Musió i Monteys li declararen la guerra relevant-se el tren i desapareixent com ombres. Janer, per tal de poguer aconseguir els fugitius, hagué de fer un esforç de gegant, posant una multiplicació més grossa i empujant una persecució rabiosa. Atrapà l'escamot de cap a Palamós, però havent-li ocasionat aquell esforç desmesurat un cansament que més tard fou la causa que no pogués resistir el tren de Musió.

Monteys

Degut al desacord lamentable amb Saura en els moments crítics de la fugida de Musió a la primera etapa, Monteys es desmoralitzà un xic, i sols per aquell fet pot dir-se que experimentà una merma de minuts, puix que les quatre etapes restants ningú no pogué guanyar-li un segon més.

Pujant can Massana fou el que portà constantment l'ofensiva, reduint a 4 homes l'escamot de 25 ó 30 que passà per Manresa.

Guanyà aquesta etapa dels Bruchs venent Musió a l'embalatge, i sempre es mostrà un dels homes més sencers per a guanyar la cursa.

Els altres

Juan Juan, Sans, Felicià Gómez, Botana, Cruz, Miner, Del Val, es mostraren homes de qualitat.

Antón, el brau veterà, portà a terme una cursa magnífica, mostrant un braó que envejarien els més joves.

Tots els altres classificats es feren mereixedors de les més complertes felicitacions per la seva voluntat.

L'equip «Dollar»

Una felicitació ben merescuda al senyor Alexandre Iribarren, representant de la bicicleta «Dollar», per la esplèndida forma amb que portà els seus corredors a la lluita. Equipats de tot, inclús, amb impermeables, sense mancar-los el més petit detall, cuidats i arreglats ells i màquines sota l'experta direcció de Rubio, donava goig veure aquells homes.

Dubtem que en les curses celebrades fins ara a tota la península hagin estat uns corredors, per la carretera tan perfectament atesos com els que

El cotxe jurat de la VII volta a Catalunya; un Taibot galantment cedit per l'Autolocomoció que, conduït per Ballebó, no se separà mai de l'escamot davanter

representaren en la VII Volta a Catalunya a la marca «Dollor».

De totes maneres, creiem que és el que requereixen curses d'aquesta mena.

No oblidem per això al senyor Sugranyes de «La Française Diamant», ni Sanmarini, que prodigaren també solícites atencions als seus cracks Alegre, Bachero i Codorniu.

La que triomfa cada any

Enguany, com els anys passats, la que ha triomfat plenament en la VII Volta ciclista a Catalunya ha estat la benemèrita Unió Esportiva de Sans, una de les més admirables associacions esportives i veritable cap i casal del ciclisme català, l'actuació de la qual, en matèria esportiva representa un considerable avenç digne dels millors elogis i felicitacions.

Prova de la seva activitat és, sens dubte, la cursa Barcelona-San Sebastià anunciada pels 25 i 26 de juliol a càrrec de la Unió Esportiva de Sans i Real Societat de Sant Sebastià.

R. TORRES

Les tres reunions del velòdrom de Sabadell

Poc de notable ens oferiren las 3 reunions efectuades en el velòdrom de Sabadell, diumenge a la tarda i nit i dilluns tarda. Malgrat competir-hi Bover i Llorens, els dos «eterns» rivals y Regnier, junt amb el francès Au petit, nou a Catalunya, el públic restà fred, doncs els bons desitjos d'organitzadors i corredors s'hi entrebancaren bon nombre de contratemps de diferents ordres (avaries de moto, caiguda de l'entrenador Simó, diumenge afortunadament sense gravetat) que van impedir que es desenrotlesin les lluites en el grau d'interès i emoció que era d'esperar de la qualitat dels concursants.

Queicom notable poguérem, no obstant, admirar: per exemple a la cursa d'una hora a l'americana de dilluns, fortament disputada per sprints entre Llorens, Bover, Regnier i Aupetit.

El primer es mostra, com sempre, extraordinàriament ràpid i amb empena gran en atacar els seus rivals, provant ésser el millor home en aqueixa especialitat.

El francès Aupetit és molt batallador i es defensa bé, sense desmerèixer al costat dels homes de la talla que tenia al seu davant. Va fer bona impressió.

Regnier, molt complet en les curses a l'americana, velocitat i persecució, però en les proves darrera moto no tingué sort. Diumenge a la nit li va passar l'incident al seu entrenador i dilluns a la tarda se li inutilitzà la roda «stayer».

Bover està en gran forma i ens hauria agradat veure'l darrera moto en la final del Gran Premi d'Estiu correguda dilluns competint contra en Llorens i Roc Araguz, però no trovant entrenador disponible no hi pogué prendre part, cosa que naturalment decepcionà el públic.

Roc Araguz a la final va fer una excellent cursa, ajudant-lo la irregularitat amb què funcionava la moto del seu únic contrincant Llorens, el qual, malgrat el braó que posà en la lluita, hagué de sucumbir per la dita causa.

Diumenge, dia 31, tarda: Match França-Espanya, velocitat 1.000 metres: 1, Bover; 2, Aupetit; 3, Llorens; 4, Regnier. Cursa local de mitja hora: 1, Josep Sant, 19 punts; 2, Bulló (B.), 15 punts; 3, Carbonell, 9 punts, y 4, Domenech, 7 punts.

Match França-Espanya, persecució per equips: Llorens-Bover, atrapat a Regnier-Aupetit a la 11 volta, apreciand-se la superioritat del mallorquí.

Final del Match dit França-Espanya, cursa individual de 10 kms: 1, Llorens, 8 punts; 2, Regnier, 16 punts; 3, Aupetit, 17 punts; 4, Bover, 21 punts.

Resultat definitiu del match després de les tres hores: Espanya guanya per 37 punts contra 38 punts França.

Primera sèrie del Gran Premi d'Estiu: 500 voltes darrera moto: 1, Llorens, entrenat per en Treserras (E.); Bover, entrenat per en Simó a 100 metres.

Diumenge nit, segona reunió.

Cursa a l'australiana. Vencedor Bover, que elimina Llorens (per pana). Regnier i Aupetit per aquest ordre.

Cursa a l'australiana local. Guanya en Josep Sant, que elimina primer Carbonell i per últim a en Domenech.

Segona sèrie. Gran Premi d'Estiu: 50 voltes:

1, Roque Araguz entrenat per en Treserras (E.), en 14 minuts, 50 segons; Regnier es retira a la volta 37 per inutilitzar-se en una despistada del seu entrenador Simó.

Dilluns, última reunió.

Tercera sèrie del Gran Premi d'Estiu (50 voltes):

1, Bover, entrenat per en Treserras; 2, Regnier, entrenat per en Rigal, a 2 voltes.

Cursa d'una hora a l'americana:

Janer, Sans, Musió i Codorniu, restaurant-se

1, Llorens-Vila, 40 punts; 2, Regnier-Castanó, 34 punts; 3, Aupetit-Sant, 29 punts; 4, Bover-Carbonell, 17 punts; 5, Cruz-Bulló, 14 punts.

Final del Gran Premi d'Estiu: 70 voltes.

1, Roc Araguz, entrenat per en Treserras (E.), 19 minuts, 50 segons; 2, Llorens, entrenat per en Rigal, a 2 voltes.

R. T.

NOVES

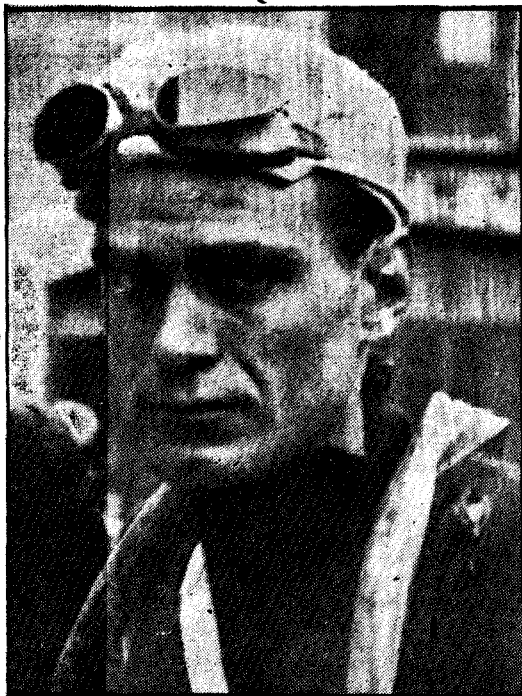
Agrupació Catalana de corredors ciclistes

Organitzada per la A. C. de C. C. i a benefici de la seva caixa de socorros se celebrarà el dia 13 de juny, a les deu del vespre, al Velòdrom de Sans, cedit galantment per la A. S. de Sans, una carrera de sis hores a l'americana participant-hi tots els corredors catalans, en la qual hom confia que seran batuts tots els records fins avui establerts.

Copa Benedit

Diumenge passat va tenir lloc aquesta cursa de neónts organitzada per l'Agrupació ciclista Montjuic que reuní 40 aspirants qui cobriren 40 quilòmetres classificant-se com segueix:

1, Francesc Portas, en 1 h. 10 m.; 2, Josp Bruguera, en 1 h. 10 m. 1-5; 3, Josep Serra, en 1 h. 10 m. 1-4; 4, Josep; 5, Josep Jus; 6, Jiménez; 7, Rafael Lain; 8, Salvador López; 9, Josep Borràs; 10, Manuel Vidal, i fins a trenta quatre arribats.

VII Volta ciclista a Catalunya.—Montey vencedor de l'etapa Vich-Igualada

Lletres de Londres

El problema de l'off-side

Segurament que McCracken, el cèlebre back internacional irlandès, antic jugador del Newcastle United, l'iniciador de l'«one back game», no podia imaginar-se, en introduir aquesta tàctica, la transcendència que el seu exemple tindria en el fútbol. Els efectes de la mateixa no han començat a sentir-se veritablement fins després de la guerra. Al principi hom la considerava com una arma de doble tall. La major part dels backs la conceptuaven atrevida, li atribuïen el perill de deixar desguarnida la defensa i la miraven amb recel. No obstant, McCracken continuà emprant-la amb encert i gradualment els altres backs anaren seguint el seu exemple. Avui dia aquesta tàctica està tan estesa, que no hi ha gairebé un Club professional a Anglaterra o Escòcia que no en faci un ús sistemàtic.

Efectes de l'«one back game»

La seva aplicació ha enrobustit considerablement el sistema defensiu, restringint i combatint el mure desenrotllament de l'atac. És indubtable que la dita tàctica col·loca el davanter en situació d'inferioritat, puix mentre el defensa podria comodament executar-la avançant algunes passes en el moment oportú, aquell haurà d'exercir tot el seu enginy, extreure tota la seva atenció per tal de no caure en la trampa de l'«offside». Els efectes d'aquesta tàctica han donat molt que pensar a les autoritats que governen el joc en aquest país. El descontentament del públic davant les contínues interrupcions del joc, la creença cada dia més lorta que el davanter no lluita amb armes iguals, la pèrdua de brillantesa del joc, han decidit a l'International Board estudiar seriosament l'introducció d'una modificació a la regla actual de l'«offside».

Divergència de mires

Al viltant d'aquesta qüestió s'han promogut dos corrents d'opinió distints.

Mentre la gran majoria de Clubs professionals consideren necessària una modificació, l'element futbolístic amateur n'és completament contrari. L'amateur nur'a el «one back game» purament com un abús que fa el defensa de la seva situació privilegiada, la qual cosa està al seu entendre en complert desacord amb l'essència de l'esport.

Si arriba a tenir lloc una modificació—em deia darrerament el secretari d'una important lliga de clubs amateurs—no serà pas perquè el joc en si ho exigeix, sinó en interès exclusiu del fútbol com a espectacle. Els amateurs no fan cap ús impropri de l'«offside» i no senten la necessitat d'un canvi. És que existeix cap necessitat—em deia amb calor el meu interlocutor—d'alterar la base d'una llei fonamental, pel sol fet que els professionals no practiquen el joc «in the proper spirit» (amb noblesa)? Si els directius dels cercles professionals insistissin en què l'esperit esportiu predominés per damunt de tot en el camp de joc, la lepra de l'«offside» desapareixeria. És precisament perquè els directius aplaudeixen aquesta tàctica que s'ha arribat a aquest extrem.

Professionals i amateurs reconeixen que la situació actual l'ha creada l'abús d'una aplicació il·lícita de la regla de l'«offside». Però mentre l'amateur opina que el remei està en abstenir-se d'aquest abús, el professional el cerca en la modificació de la regla. Aquesta divergència de mires és un exemple típic de la concepció que de l'esport tenen l'amateur i el professional.

Teòricament, vista la qüestió a través d'un prisma purament esportiu, l'amateur té raó. És una aplicació abusiva i antiesportiva de la regla de l'«offside» que ha portat el conflicte. Per consegüent, tallant l'abús, jugant amb noblesa i donant a l'«offside» la seva veritable interpretació, queda resolt el problema. Per al professional té la qüestió un caire completament distint. Comprèn perfectament que el remei que proposa l'amateur no reeixiria dintre l'element professional. Sap que aquest no abandonarà voluntàriament una arma com la del «one back» amb una simple reconvençió, mentre no es faci impossible o extremadament perillosa l'execució d'aquesta tàctica.

Tindrà lloc definitivament una modificació?

La creença general és que s'introduirà una modificació a la regla de l'«offside». Mentrestant, els amateurs es preparen a una defensa de llur punt de vista, i en una sessió especial de la «Isthmian League», una de les més importants organitzacions amateurs d'aquest país, es votà per unanimitat una protesta contra la idea d'una modificació, i es prengueren diverses disposicions per tal de deturar la seva acceptació definitiva dintre les regles del joc. Reeixiran els esforços dels amateurs? El pròxim meeting de l'International Board ens treurà de dubtes. HOTSPUR

ORQUESTRA JAZZ-BAND
GATTZ-HARRA

Per contractes: JOAN REYNES, Tapineria, 35, 1.

ATLETISME

Assajeu-vos a correr....

Ara amb el bon temps, mentre el futbol i el rugby declinen, hem entrat en plena «season» d'atletisme. El jovent, impressionat pel record de les Olimpíades, celebrades l'any passat a París i per les notícies que ens arriben dels Estats Units anunciant les performances de Nurmi, Ritola i Frigerio, es disposa a emular aquests herois del pedestrisme, mentre d'altres en el salt i en el llançament de pesos tracten de millorar les relativament migrades «marques» fins ara assolides pels atletes catalans.

Quants records seran batuts aquesta temporada? Heu's ací una pregunta difícil de contestar, per bé que per a què sigui possible batre records cal que hi hagi molts mils de joves que practiquin l'atletisme i a casa nostra n'hi ha certament ben pocs encara...

Però no tothom posseeix bones pistes, entrenadors, massatgistes, dutxes, etc., etc., i això, com és natural, contraria els nostres joves. El neòfit, tanmateix, no té necessitat de tot aquest luxe atlètic. El debutant en atletisme pot divinament prescindir de cronòmetre afinat a la dècima de segon i de la cinta regulada al mil·límetre. Aquell que veritablement estimi l'esforç muscular, amb l'espai lliure i amb els mitjans que li ofereix l'atzar en té prou.

Sovint hom es forja una idea falsa de l'atletisme. Són molts els qui es pensen que sols per mitjà de trucs subtils curiosament mantinguts secrets es poden realitzar bones performances, quan el que en realitat cal fer és primerament deixar parlar la natura i convèncer-se en segon lloc de què el moviment no deu practicar-se més que pel benestar físic que proporciona.

No cal, doncs, fatigar-se amb la repetició indefinida d'un sol gest, ni creure's que tals i tals moviments que practica cert campió són indispensables, ni que sigui precis des del començament especialitzar-se. El que cal és variació: correu, salteu, llanceu, mentre això vos diverteixi i amb la major senzillesa possible.

Més tard podreu entretenir-vos en cercar un estil. L'estil, però, no ho és pas tot, com molts creuen...

L'observància de certes regles i principis es fa, per altre cantó, indispensable. Heu's ací les que donava no fa gaires dies en una publicació esportiva estrangera l'atleta Geo André, el nom del qual està estretament lligat amb el progrés de l'atletisme francès:

En tot entrenament cal tenir com a principi fonamental que la velocitat és la qualitat mestressa. Tot debutant deu orientar-se amb mires a aquesta tendència. En lloc de recórrer sense amoïnar-s'hi massa llargues distàncies, més val acostumar-se a recórrer ràpidament distàncies curtes. Cerquen, si no teniu una pista, un camí o carretera de poc tràfic. El qui tingui la sort de trobar un camí rectilini d'uns 200 metres de llarg, ja pot donar-se per satisfet. Hom col·locarà una fita cada 50 metres, i en córrer procurarà fer-ho en el sentit més favorable, a favor del vent, i cap avall, si el camí fa un xic de baixada. Sempre serà convenient córrer per la vorera, i si aquesta està coberta d'herba, serà indispensable corre-hi damunt, car el sòl dur és molt poc convenient.

En debutar, hom evitarà l'arrencada brusca. Caldrà començar per una cursa de 400 metres, més o menys, sobre la punta dels peus, a poca velocitat, començant per passes petites, i anar-les allargant de mica en mica, fins a fer la passa normal.

Després d'això poden fer-se diversos exercicis d'agilitat, per exemple, tocar la punta dels peus junts sense flactir els genolls; aixecar el genoll tan enlaire com es pugui amb estensió de la cama cap endavant; rotació del tors amb cames i braços ben separats.

A continuació hom pot variar l'exercici passant al llançament. Agafen una pedra, cada dia la mateixa, que pogueu alçar amb una sola mà i a l'alçada de l'espatlla sense esforç. No cal un cercle perfecte; per a què limiti la superfície dintre de la qual ha de prendre's l'arrencada; basten dues ratlles paral·leles separades uns dos metres. Llençau la pedra tan lluny com pogueu, de primer amb el braç dret i després amb l'esquerre, deu vegades.

Seguidament un parell de curses de 50 metres ben ràpides, evitant parar-se bruscament una vegada assolida la fita final.

Després d'una dotzena de minuts de descans hom podrà fer una mica de salt, tenint cura de fer abans de començar alguns exercicis d'agilitat com els esmentats mes amunt, o millor encara els d'aixecar alternativament les dues cames tan enlaire com se pugui i fer flexions sobre les mateixes. El salt de llargària és el més fàcilment realit-

zable. No obstant, cal tenir cura en variar-lo en cada sessió: un dia, llargària sense arrencada; i l'altre, alçada amb arrencada.

De tant en tant, hom procurarà habitar-se al tren sobre distàncies que hom anirà augmentant fins a 1.000 metres. Per mitjà d'un rellotge pot comprovar-se la regularitat de la cursa a cada 200 metres. D'aquesta manera hom dosificarà la velocitat i l'esforç.

Una cursa de 400 metres sens esforç, per descansar, serà la fi d'aquest entrenament, que pot repetir-se dues vegades per setmana. Una galleda d'aigua, una tovallola i una esponja serviran perfectament per a dutxar-se i eixugar-se i friccionar-se després.

Esculliu preferentment per a entrenar-vos les hores de sol; la millor hora és cap al tard. Hom es troba un xic cansat pel treball del dia, però la musculatura és menys rígida que en llevar-se.

Tot el que acabem de dir pot fer-se al costat d'un camí o en plé camp. De totes maneres, cal també no oblidar que per a devenir un bon atleta és necessari fer una vida sana, no beure gens d'alcohol, poc vi i no fumar ni poc ni molt; restar tot el més possible a l'aire lliure, procurar-se un somni tranquil, no ficar-se al llit tard, llevar-se dematí i rigorosament a les mateixes hores.

REPORTATGES DE FIVALLER

ELS CLUBS Y ELS JUGADORS DE TENNIS

Cal emprendre com més aviat millor un arranjament de la qüestió tan debatuda de si un jugador pot o no pot figurar com a campió de més d'un Club.

És una cosa que convé resoldre-la ràpidament pel bé del tennis en general i dels jugadors sobretot en els quals hom constata un desig de solució que per negligència no s'exterioritza gaire. Hom en sent parlar en converses particulars, és veritat, però manca una empena col·lectiva que precipiti ço que tard o d'hora és forçós que arribi. Cada jugador deu signar la seva llicència pel Club que consideri el seu, cosa ja establerta en tots els esports que tenen cara i ulls.

Aleshores el concurs social deixaria d'ésser un interclub com és ara i si bé és veritat que els concursos socials alegarien menys contingut de primeres raquetes, guanyarien en eficàcia perquè cada club podria comptar amb els elements que lluiten i el concurs serviria per determinar-ne ben clarament la seva valor. Això vol dir treballar sobre terreny ferm, mentre que ara un club pot molt bé trobar-se amb un campió sollament decoratiu, cosa que fa més mal que bé, encara que aparentment sembli que «vesteix».

Cada club té de formar un petit món a part, tot i servant les millors relacions amb els altres, però sense perdre mai la seva fesomia característica i per tant els seus preeminents en la classificació general (el campió sobretot) cal que siguin gent de la que viu la vida del club intensament, i es troba a plaer dins l'ambient tan divers en cada societat esportiva, i no pas, com ara succeeix, que els que figuren al cap de la classificació sols son vistos i admirats quan el concurs o «challenge» social arriba.

Tot el que siguin manifestacions interiors del club crec que hauria de limitar-se al nombre de socis amb llicència signada a favor del club en què aquestes tenen lloc. La raó així ho demana i l'estímul que ha d'existir entre els socis ho exigeix.

Es verament admirable aquesta espècie de pruïja d'esborrar fites que limiten la influència dels clubs de tennis per mitjà de la inscripció d'un mateix jugador com a soci de quatre o cinc. Tot això està molt bé, però els llocs representatius de cada club, insisteixo en declarar que haurien d'ésser confiats als elements genuïnament addictes, i les distincions creades per fomentar l'emulació entre els socis, limitades al nombre de socis amb compromís signat.

Prenent aquestes mides, veuríem molt més concorreguts els interclubs, que tornarien a mostrar-se tan eficaços com abans.

Potser el meu criteri es enxiquit i poc comprensiu davant dels avantatges possibles de l'actual faiso d'anar les coses, però jo no crec admissible perquè un jugador és primera raqueta nacional sigui de fet campió de cada club si a ell li sembla bé. Això és un símptoma ben clar de l'estat d'endarreriment en què encara es troba el nostre tennis, i fa possibles un seguit de coses que crec arribada l'hora de que hom tracti de remeiar.

FIVALLER

La «Inspección General de Deportes»

Ens havíem cregut al principi que es tractava d'una broma de l'Isidre Corbino, però la notícia ha resultat certa: s'està treballant amb gran activitat per a crear la «Inspección General de Deportes».

Aquest organisme oficial ha devingut, és el cas de dir-ho, una necessitat imprescindible.

L'esport mor (això és evident) i cal que hom el salvi. Res més indicat per a aquesta noble i nobilíssima tasca que la creació de l'organisme oficial que ha estat pressentida per uns quants inciatos que segurament en premi a llurs constants desvetllaments trobaran en ell una manera discreta d'augmentar els seus ingressos, cosa absolutament necessària no tan sols pels esmentats sinó per a tots aquells que aspirin a un millorament social i econòmic...

La «Inspección General de Deportes» salvarà l'esport del virus professionalista i de totes les plagues que el minen i el cuiden a matar. Davant tants de benèfics projectes proposem que la «Inspección...», etc., sigui revestida d'àmplies facultats que li permetin, si arriba el cas, a proclamar campions per decret, a fi i efecte d'abreujar els campionats i perquè sempre siguin els millors els qui triomfin. Sota aquest aspecte nosaltres proposem que l'Athlétic de Madrid, malgrat haver estat batut recentment per l'Arenas de Bilbao, sigui proclamat campió peninsular—amateur garantit— de futbol de 1925-1935, ja que l'Athlétic, qui en dubtarà? és el millor equip d'Espanya.

L'estat dels treballs de la «Inspección General de Deportes» es troba per ara un xic endarrerit. Només existeix un «ante proyecto» les bases del qual sotmetem a la consideració i a la curiositat del lector:

1. Creación de una escuela de monitores de cultura física, al estilo de las que produce el Centro de «Joinville le Pont», y que dirige el comandante Herver, para dotar de profesores expertos y entrenados a las Universidades, los cuarteles y Centros que los soliciten.
2. Organización de campeonatos y concursos obligatorios en todas las Universidades y Colegios.
3. Intervención directa, con personal técnico suficiente para ello, en la construcción de nuevos terrenos de deportes.
4. Intervención directa en la distribución de subvenciones a las Sociedades que demuestren un espíritu más deportivo y menos utilitario.
5. Intervención en la clasificación de profesionales y aficionados que hagan las Sociedades deportivas existentes.

Tindrem els lectors al corrent de la marxa i del desenrotllament d'aquesta magna idea.

Magnetos Bosch Bugies

R E M

Regates internacionales i Campionats de Catalunya

El proper dia 14 és la data assenyalada per a la celebració dels campionats de Catalunya d'outriggers i amb aquest motiu el Club Marítim ha combinat un interessant programa de regates amb la participació de notables equips belgues, francesos i italians, la participació d'aquests remers és d'esperar que serà motiu per a que els nostres remers s'esmercin més i més en la defensa dels colors que representen.

El programa d'aquesta important manifestació esportiva és com segueix.

A les 5 de la tarda. Regata de iols a quatre remers debutants (local).

A les 5,20. Regata d'outriggers a dos remers (campionat de Catalunya).

A les 5,40. Regata d'outriggers a quatre remers (Internacional i Campionat de Catalunya).

A les 6,20. Regata de iols a quatre remers (lliure).

A les 6,20. Regata de iols a quatre remers (lliure).

A les 6,40. Regata d'Skiff (internacional i Campionat de Catalunya).

A les 7. Regata d'outriggers a vuit remers (Campionat de Catalunya).

BOXA

Hom comença de veure-hi clar

Tothom coneix la dita segons la qual la tasca de tot bon manager de boxa consisteix a saber escollir per al seu poulain els millors boxadors en els pitjors moments, o sigui quan els esmentats passen una mala tongada.

Es evident que, fent-ho així, l'anomenada del boxador que hom tracta de fer pujar augmenta en proporcions superiors a la seva veritable vàlua, i que, per contra, tota fallada és tant més sensible, per què aparentment revesteix proporcions més exagerades.

Una línia de conducta com la que assenyala la dita esmentada, si pot ésser aplicada i resulta beneficiosa en determinats casos, en altres és més aviat perjudicial per tal com la mateixa facilitat que troba el boxador en la victòria el converteix en home fluix i fàcilment impressionable davant el més petit contratemps.

Altrament és pràcticament inútil que hom intenti bastir la popularitat i el mèrit d'un pugilista sobre bases tan artificials, perquè tard o d'hora haurà de provar la seva classe, si no vol veure's exposat a què el públic es consideri enganyat, o si abans l'excessiva facilitat de vèncer que hom li proporciona, ho i disminuint les seves facultats, no el porta a inexplicable desfetes. Car, segons els més notables pugilistes que han existit, cal que qui es dediqui a bixar mení una vida físicament dura i que s'entreni a fer grans esforços per a aconseguir d'aquesta manera el màxim desenvolupament de les seves qualitats ofensives i defensives.

Alguns dels conceptes que acabem d'escriure, no tots, s'adiuen amb el que passa amb Josep Gironès, el boxador de Gràcia, qui tants partidaris compta entre els nostres esportius i que representa dintre del nostre esport de la boxa una escola les característiques de la qual, per la seva claredat, contundència i sobrietat, signifiquen allò que tots voldríem que fos una escola catalana de boxa.

Josep Gironès ha venut en forma indiscutible i de bella manera homes d'indiscutible vàlua esportiva, però per por que el seu mèrit disminuís o que la seva popularitat minvés, en lloc de complicar-li de mica en mica la lliçó, hom li ha anat preparant, si ens es permet expressar-nos d'aquesta manera, victòries fàcils, la qual cosa ha fet que la seva vàlua veritable disminuís en lloc d'augmentar i que el públic s'hagi per fi donat compte de que els adversaris que hom designa per a boxar contra Josep Gironès no són els més adequats i que per a rebre una impressió de boxa veritable es fa necessari que els esmentats posseeixin una classe demostrable amb el record a la mà.

Hom comença a veure-hi clar. Després del match Gironès-Laporte, celebrat dimarts passat a l'Iris Park, tothom ha reconegut això que diem més amunt.

Cal que hom donem al boxador de Gràcia els adversaris que mereix. Ni els Dastillons (velles glòries) ni els Laporte (noèdits més o menys resistents) augmentaran positivament la seva vàlua. Passem perquè de tant en tant hom li assigni un adversari d'aquesta mena, però no perquè s'originin sistemàticament aquests els que hom li designi.

No oblidem tampoc (i cal que els qui dirigeixen Josep Gironès ho tinguin present) que una desfeta per a un boxador no representa ni molt menys una definitiva desaparició del món de la boxa. Els més grans boxadors que han existit han sofert en llurs començaments i també en l'època de llur més gran esplendor grans derrotes. Dels actuals, Carpentier, Ledoux, i el mateix Dempsey, com reportàrem no fa gaire en aques-

tes mateixes columnes, han conegut l'amargor de la desfeta.

Ningú no podrà negar que després de una desfeta ha estat quan Gironès ha triomfat de faiso més brillant i definitiva. Per què, doncs, aquesta pueril temença de què un resultat advers disminueixi els seus mèrits innegables?

CRÍTICAS

ELS RESULTATS

La reunió de l'Iris

Concurrencia nombrosa i àvida de tornar a veure Gironès. Aquest boxant contra Laporte va mostrar-se com sempre; tant brillant com Laporte ignorant l'ofici. Al començament el francès menà la dansa, però d'una faiso imprecisa, encara que cercant particularment l'estómac de l'adversari. Gironès va deixar-lo explicar com ell acostuma. En el següent round el campió dels Pirineus (sic) va continuar el seu atac relentint-lo, però, quelcom al final degut al natural cansament. Aquest va assenyalar l'inici de la tasca del gracienc que anà accelerant durant els rounds següents fins a obtenir que en el cinquè Laporte es veies obligat a abandonar.

El match Calvo-Francese Alis per al campionat de Catalunya no proporcionà cap canvi en la possessió del títol, car s'acabà en el segon round per desqualificació d'Alis, que copjà involuntàriament baix. Calvo estigué perillós col·locant una dreta amb força precisió i eficàcia.

Murall va vèncer Roca per punts, quedant, però, evident que la diferència de pes entre els dos adversaris és quelcom que hom deu tractar d'evitar si és que hom vol veure bona boxa. Murall no sempre encaixa amb la facilitat que li és peculiar el cop d'un adversari que li portava més d'un parell de quilos d'avantatge.

A MADRID

Dissabte al vespre, a Madrid, Ricard Alis va vèncer per knock-out Paul Urbain, i Antoni Ruiz a Paul Gay en 20 rounds.

LES ORGANITZACIONS

El pròxim divendres se celebrarà al teatre Nou una reunió de boxa en la qual faran la seva reaparició els nostres «casos» Hilari Martínez i Young Cleone, els quals boxaran contra Alcoufe i Natali, respectivament, els quals no són coneguts del nostre públic, estant, però, classificats a França en primera sèrie i que, a jutjar pel que hem llegit d'ells diverses vegades en la premsa francesa, poden fer davant dels nostres representants un paper lluit si es presenten entre nats.

Hom anuncia per a la darrera decena del corrent un match Vallespin-Gironès, revenja del que l'estiu passat va guanyar tant brillantment el primer per punts.

Sembla que es confirmi la celebració d'un encontre Paulino-Delarge a celebrar a Orà.

NOVES DE TOT ARREU

El pròxim dia 5 se celebrarà a Marsella un match Artur Schakely-Fred Bretonnel, els dos boxadors que havent estat grans rivals en el pes lleuger es trobaran per primera vegada en el welter.

Dempsey a París

El campió del món totes categories continua molt obsequiat a París de vent marxar aviat cap a Berlín.

Interrogat per un periodista, Dempsey ha ratificat el que havia manifestat de bon començament, o sigui que tot el més farà a Europa alguna exhibició breu, que haurà de boxar pel setembre als Estats Units, una vegada Jack Weinst, Harry Wills, Gene Tuney i Tom Gibbons hagin decidit qui d'ells és el millor.

El Congrés Olímpic de Praga

El delegat holandès declara oficialment que el seu país s'encarrega de la celebració de les Olimpíades de 1928

Praga, 30 (del nostre corresponent)

Ha començat el Congrés dels Delegats i Representants del Comitè Olímpic Internacional. Hi concorren: Àustria i Alemanya (per primera vegada des de l'acabament de la guerra), a més de Bèlgica, Dinamarca, Egipte, Espanya, Estats Units, Finlàndia, França, Holanda, Hongria, Itàlia, Luxemburg, Perú, Polònia, Portugal, Romania, Suïssa, Suècia, Txecoslovàquia, Jugoslàvia. Tots els Delegats i Representants han estat objecte de moltes atencions per part de les autoritats. El Ministre de Relacions Estrangeres els ha dat un banquet. Hi ha una munió de periodistes: hom calcula que arriben a 380 els representants de rotatius estrangers que han vingut a Praga per concórrer a aquestes Assemblees esportives.

A l'hora que escric, les deliberacions estan en el seu ple. Un dels primers temes a discutir és el de l'amateurisme, i queda convingut que tal com el defineix el C. O. I., només s'entén pel que fa referència a la participació dels individus als Jocs Olímpics, però no es refereix per a res a qüestions de règim intern, les quals són deixades al lliure arbitri de cada Federació.

També ha estat acordat el manteniment dels esports d'hivern en el programa de les Olimpíades, els quals es faran sempre al gener-febrer i en població distinta d'on es facin les proves atlètiques. Per als de 1928, ha estat elegida la Suïssa, i consistiran en curses de ski, hockey damunt del glaç, etc.

El delegat holandès, en mig de la més gran expectació, s'ha aixecat per a dir que el seu país no tenia per què renunciar a favor de cap altre l'honor que se li féu en triar-se Amsterdam per a celebrar-hi les properes Olimpíades. En un discurs molt fogós i de tons patètics, ha dit que, amb tot i el refús de les autoritats governamentals per al crèdit necessari, els holandesos trobarien mitjans més que suficients per a assegurar-se aquests cabals, i que comptava amb nodridres subscipcions i un primer emprèstit del Municipi de 400.000 florins. Fins ara, els holandesos tenen ja les dues terceres parts del diner que els cal per a rebre dignament els atletes de tot el món.

L'Assemblea ha rebut amb grans aplaudiments i amb evidents mostres de complaença les manifestacions del Delegat holandès, car les notícies pessimistes que havien corregut fins ara a propòsit de la renúncia d'aquest país feien molta engúnia.

No és, doncs, d'estranyar aquest sospir d'alivi que tothom ha deixat sentir després d'aquesta declaració.

L'Assemblea continua, i del seu resultat ja en posarem al corrent els lectors, la setmana entrant.

G. R. B.

N. de R. — Posteriorment a la lletra del nostre corresponent al telègraf ens assabenta que per a substituir el Baró Pierre de Coubertin, que havia dimitit la presidència del C. O. I., ha estat designat el Comte de Baillet-Latour, belga.

El Derby d'Epsom

El Derby d'Epsom és sens dubte la més important de les curses de cavalls del món. Ipsaurada per lord Derby (1780), a honor de la seva esposa lady Hamilton, ha tingut lloc 143 anys. Ha deixat solament de celebrar-se dues vegades durant la guerra.

El Derby és la clàssica cursa que tots els propietaris de bons cavalls ambicionen guanyar, no tant pel premi, avui importantíssim, com per la glòria de conquistar el famós «blue ribbon»: la blava cinta amb que de primera s'exornava el coll del cavall vencedor.

El Derby aplega els millors cavalls i els més experts jockeys del món. Aquest any, menys Sande i O'Neil, hom pot dir que hi eren tots. Les 328 inscripcions que hi havia el 6 de novembre passat—termini legal de les admissions—, han donat solament 27 concurrents. L'any 1862 foren 84. Es la vegada que han concorregut més cavalls.

El premi pujava aquest any 10.775 lliures esterlines.

Els 27 cavalls eren els següents: Bucellas, muntat per Jellis; Conquistador, per Weston; Constantius, per Archibald; Cross Bow, per Bullock; Dalmagarry, per Winter; Dignity, per Dempsey; Ethnarch, per Leach; Manna, per Donoghue; Mint d'Or, per Perryman; My Crackers, per Thwaites; Pons Asinorum, per Burns; Priority Park, per Fox; Ptolemy II, per Stern; Roldore, per Hulme; Runnymede, per Childs; St. Becan, per Elliot; St. Napoleon, per Wragg; Solario, per Beary; Sparus, per Pryor; Sunderland, per Smirke; The Sirdar, per Eling; Solitary, per Richards; The Virginian, per Beasley; Tissafernes, per Jones; Vicot, per Lane; Warminster, per Smyth; Zionist, per Carlisle.

Guanyà «Manna», muntat per Donoghue, l'as dels jockeys, amb prodigiosa facilitat.

«Manna» cobrí la milla i mitja de la cursa en 2 minuts 40 segons. Arribà segon «Zionist» i tercer The Sirdar.

Amb aquesta, Donoghue, ha guanyat el Derby per sisena vegada. En canvi, mai cap cavall ha aconseguit ésser dues vegades vencedor.

Per tenir una idea de la importància que el poble anglès dona a aquesta prova, basta saber que a la Cambra dels Comuns s'interrompé enguany uns moments la sessió per a donar compte del resultat.

El diner estava carregat damunt Cross Bow i Manna. El triomf de Manna es considera degut en gran part al seu jockey Donoghue, que va al davant de tots els seus col·legues pel número de victòries obtingudes.

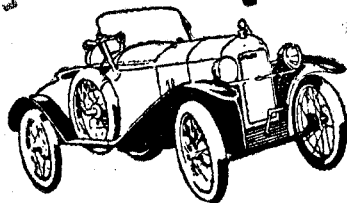
**CUENTA-KILOMETROS
CUENTA-REVOLUCIONES
RELOJES
ELEVADORES DE GASOLINA**

O.S.

CONCESIONARIOS EXCLUSIVOS PARA ESPAÑA

E. y J. PUJOL XICOY

Clarís, 103 - Teléf. G. 371 - BARCELONA

AMILCAR

AGENCIA EXCLUSIVA
PARA CATALUÑA Y
BALEARES

J. ALVAREZ y C., s/c

Provenza, 185

F U T B O L

Comentari de la setmana

Campions de Catalunya, després d'haver guanyat el títol peninsular a Sevilla lluitant contra el Campió de Biscaia, han sucumbit a San Mamés, en dos tardes diferents, pel mateix resultat de tres a zero davant l'Athlètic, que segueix en ordre de mèrits al Campió de l'esmentada província basca en la llista del Campionat.

Les derrotes aquesta vegada no han produït cap terratrèmol. La gent les ha rebudes amb certa filosofia, i amb tot i haver-se lamentat, han estat considerades com accidents fortuïts mancats de transcendència.

Aquesta actitud del públic és filla del bon sentit. Els nostres aficionats han presenciats la lluita èpica per la possessió dels títols de Campió de Catalunya i d'Espanya, i han considerat que després d'haver assolit la fita desitjada, el demés té un valor purament secundari si ens hem d'atendre als resultats obtinguts. Ja sabem que hom donarà a aquests números la significació de què el Campionat ha vingut a Catalunya per casualitat. Així ho han proclamat diversos comentaristes bascos.

Si hom deixa volar la fantasia, de cada u dels resultats dels partits que tenen lloc, se'n podrien treure conclusions a gust de tothom. De moment, els partits de Bilbao han servit per proclamar la superioritat del futbol basc, i en això coincideixen gairebé tots els qui escriuen de coses d'esport, per bé que en altres punts concrets hagin divergit de tal manera, que ens donen una pobre idea de la suficiència crítica i de la mesura de molts dels periodistes bilbaïns.

I bé, la supremacia del futbol basc sobre el de la resta de la península no es pot admetre. Acceptarem de bon grat que els seus avenços són manifestos; no tenim inconvenient a proclamar que la modalitat de joc conreada per llurs equips, amb tot i diferir de la nostra, pot ésser més pràctica de vegades; però de cap manera podem acceptar que el terme mig dels seus jugadors sigui superior al dels nostres.

Hem dit altres voltes que sovint el resultat, és un accident dels partits, que no té res a veure amb el seu curs i amb la qualitat de joc exhibida, i en aquest cas concret hem de repetir-ho. Algun crític bilbaí ha acceptat que el resultat del segon encontre no corresponia al que fou el mateix, puix si bé acceptava la justesa de la victòria basca, creia que la mínima diferència era exacta expressió d'aquesta.

Nosaltres no volem de cap manera desnaturalitzar la legitimitat de les victòries Athlètiques. Volem només fer constar que si poden estar joiosos d'elles els aficionats de Biscaia, farien malament d'acceptar com a exacta expressió de les distàncies entre el futbol català i el basc els resultats obtinguts.

Aquests partits han estat jugats en un temps en què als nostres jugadors no els era possible rendir tot el joc que poden. La tasca a ells confiada durant mesos, era massa feixuga per a que posessin en aquestes lluites el comblament a la seva destresa tècnica, és a dir, l'ànima tota en recerca de la victòria.

El Club Campió ha complert fidelment uns compromisos adquirits amb anterioritat. Els ha complert prescindint dels possibles resultats dels matches compromesos i ha volgut senzillament fer veure als aficionats bascos que a Catalunya es juga bon futbol.

I això s'ha aconseguit amplament, fent entendre que els partits celebrats tinguessin la virtut d'esvaïr falses creences respecte de la incorrecció dels nostres jugadors.

Pels efectes obtinguts podem dir que les darreres actuacions dels nostres Campions a Bilbao ens han plagut molt més que altres. Millor hauríem rebut les victòries però, tornem a repetir-ho, preferim que els nostres equips considerin els resultats, en partits amistosos com cosa secundària, fent entrar sobre tot en la consciència

dels públics forasters que la força del nostre futbol és una realitat i que malgrat el materialisme que se'ns tira en cara tenim un exacte concepte del que és l'esport.

SMILER

El Match de Berna

Quatre catalans, quatre bascos, un gal·lec un valencià i un castellà guanyen la selecció helvètica per 3 a 0

Tots els gols foren fets per Errazquin
Una bona actuació de Piera i Alcàzar

(Per conferència amb el nostre redactor Smiler.)

Berna, 1.-Dels partits internacionals que la selecció espanyola porta fets, el d'avui ha estat indiscutiblement el millor i ha constituït una veritable sorpresa pels que estem acostumats de veure el rendiment que donen, per habitud, les seleccions espanyoles.

En la d'avui, però, la davantera ha fet jugades precioses palesant una habilitat quasi mai igualada. El secret d'aquest èxit, gairebé rar, ha residit en Errazquin, per la seva oportunitat i per constituir un complement acabat amb la rapidesa amb què ha conduït el joc, la qual cosa ha fet que la labor de la davantera ibèrica fos una gran exhibició de joc ras i d'art en desmarcar-se del contrari; sobre tot quan han aconseguit imposar el joc ras, ja que en el joc alt els suïssos superaven netament.

A jutjar per aquest partit es diria que els homes de l'equip d'Espanya s'havien totalment transformat ja que la "fúria" tan clàssica ha estat més vista en l'equip helvètic. En canvi científicament aquest han estat inferiors.

Si a la davantera Errazquin constituï un gran

Joan Rocha *Derby* Diagonal, 456

encert, és innegable que la tàctica del bon joc emprat pels espanyols, fou conseqüència de la bella actuació de Gamborena, el qual si bé ineficac, en les pilotes altes, va saber treure aquest avantatge per als suïssos, imposant-los a tothora el joc ras i passant a la davantera amb una precisió matemàtica. Salvant les deficiències lògiques, pot dir-se que mai un equip de selecció havia actuat com ho ha fet en aquest partit, sobre tot mitjos i davanterers. En aquests, l'ala Alcàzar i Echeveste ha tardat en penetrar-se però individualment s'han portat bé tots dos.

Cal esmentar el superb partit de Piera ben secundat per Cubells que s'ha mostrat un excel·lent interior i només dubtós en el remat. L'Errazquin com hem dit, magnífic i bé l'Echeveste. L'Alcàzar no obstant trobar-se marcat per un home rapidíssim com era Oberhausen s'ha sortit aïrós del seu paper i el mèrit del tercer gol li és degut per una gran centrada que ha fet. En Peña superior i encertat Samitier.

La defensa ha estat fluïda i deficient en col·locació havent fallat algunes pilotes. En Quesada; el seu company Pasarin l'ha superat. Zamora bé com sempre i adornant la seva tasca amb totes les habilitats dels seus grans dies.

L'equip helvètic ha estat quelcom desgraciat, particularment xutant, però en conjunt és inferior i només la parella de defenses que és realment del millor que corre, s'ha mostrat en gran forma, sobretot al primer temps. Després ha semblat decaure sota la pressió de l'atac espanyol.

El millor home ha estat el mig centre Schmidlin que fou l'ànima de l'onze; per l'ordre cal esmentar encara a Smith que és un extrem molt veloç, i Berger que ha defensat dins totes les possibilitats

tats el marc; Abblegen que ha estat el xutador de més perill i Oberhauser un notable marcadore. En general l'atac helvètic ha procedit sempre pel joc dels exteriors, la qual cosa però, ha resultat ineficac pel descencert en rematar.

Es reconeix unànimament que el triomf aconse-

Magnetos **Bosch** Bugies

guït pels espanyols és legítim i el públic l'ha abraçat amb una gran ovació a l'acabament del partit. Els suïssos potser no tan bons futbolistes, han palesat en canvi, un alt esperit de civisme esportiu.

Tots els visitants hem estat objecte de moltes atencions.

SMILER

El partit

L'animació a Berna era molta, perquè hi havia espectació per veure el primer match amb la selecció espanyola. La fama que la precedia, les bones exhibicions dels guipuscoans en terreny helvètic i la seriosa desfeta rebuda fa pocs dies pels belgues, tot plegat feia que la gent no es mostrés gaire optimista respecte el resultat final.

Els equips en presentar-se varen ésser saludats amb una gran ovació i a les ordres de l'anglès M. Fowler, s'arreglaren en la següent forma:

Suïssa:

Berger (Berna) Schneebelix (Servette) Ramseyer (Young Boys); Oberhauser (Nordstern), Schmidlin (Berne), Foenler (Young Boys); Ehrenbolger (Nordstern), Bran (Young Boys); Dietrich (Servette), Abegglen (Grosshoppers), Abegglen II (Neufchatel) i Smith.

Espanya:

Zamora (Espanyol); Pasarin (Celta), Quesada (Reial Madrid); Samitier (Barcelona), Gamborena (Reial Unió), Penya (Arenas); Piera (Barcelona) Cubells (València), Errazquin (Reial Unió), Echeveste (Reial Unió), Alcàzar (Europa).

Des de bell antuvi s'han destacat els espanyols com els més enèrgics en conduir l'atac obligant als backs suïssos a entrar en joc. Cubells aprofitant un centre d'Alcàzar llença un gran tret que passa arran del pal.

Els mitjos suïssos aconsegueixen contrarestar l'atac i el joc s'estaciona al centre amb mútues escapades per les dues parts.

A mesura que el temps avança la davantera peninsular s'enten més i sota la pressió dels mitjos van imposant-se netament fins a aconseguir un domini absolut. La tasca del trío defensiu de Suïssa és molt feixuga. Abans del descans es veu un fort atac conduït per Smith i Zamora aclareix la situació amb una sortida valenta.

En reprendre's la partida, hom observa que mentre els ànims del helvètics semblen haver decaït, en canvi el dels espanyols han anat en augment i a la poca estona Errazquin, aprofitant un centre de Piera obté el primer gol en forma esplèndida.

La porta de Berger és objecte d'un assalt i Alcàzar per dues vegades seguides l'obliga a entrar en joc amb dos bons xuts. En aquest moment, tot l'equip peninsular és a l'atac, la qual cosa des-

Austin
7 HP.

Chasis trens a les 4 rodes
Instal·lació i arranc elèctric

J. SUBIRANA

Carrer Claris, 75

concerta totalment els contraris. Peña, desmarcat, passa a Errazquin que obté el segon gol. Reacció dels suïssos que arriben als dominis de Zamora i s'hi estacionen una bella estona, sense conseqüències. El tercer gol, també és obra de l'Errazquin aprofitant un bon centre d'Alcàzar.

Cal convenir que en els darrers moments, l'equip de Suïssa gairebé no actuava.

Societat general
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva:
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

Barcelona 3 - Gràcia 0

A les ordres de Vela, el diumenge s'aliniaren a Les Corts els dos equips així:

Barcelona: Bruguera, Surroca, Walter, Torralba, Sancho, Carulla, Vifals, Arnau, Musterós, Alcántara i Sagi-Barba. Gràcia: Palau, Saura, Agustí, Mejías, Sales, Cortés, La-pena, Calatayud, Sastre, Paló, Orriols.

Els del Gràcia presentaren, com es veu, Mejías, a la línia dels mitjos, provinent de l'Europa, i Calatayud, que apareixia novament en el lloc d'interior dreta.

Altrament, els graciencs no demostraren aquella fúria tan característica en ells, i llur joc ens va semblar apàtic i gris. Donat aquest calent, no caldria dir que els blau-grana no hagueren d'emprar-se a fons, i fora de les arrencades de Sastre i de Calatayud, mai va presentar-se un moment de veritable perill a la porta de Bruguera, el qual, altrament, estava sempre molt ben cobert per Walter i per Surroca.

El Barcelona va fer un gol en la primera part d'un xut esplèndid de l'Alcántara; i en la segona, Musterós va col·locar el segon aprofitant una bona passada de Sagi-Barba. Palau no va poder fer-hi res, perquè els tres xuts foren d'aquells que no donen temps a posar-s'hi bé.

Dels vencedors cal esmentar Sancho, incansable en tot el partit.

Dels vençuts, Calatayud i Sastre.

Barcelona (reserva) - Palafrugell

Al camp de Les Corts diumenge jugaren un partit una selecció del Barcelona i el primer equip del Palafrugell, en el qual sortiren vencedors els empordanesos per 2 gols a un.

El primer temps fou molt monòton, canviant en el segon temps, en el qual s'hi veié una major animació i un domini del Palafrugell.

Els goals foren marcats: els del Palafrugell per Miquel i Bonal, i el del Barcelona, per l'Arnau.

Joan Rocha *Der* Diagonal, 456

Martinenc - Avenç

Després d'una espera un xic llarga, començà aquest partit davant d'un públic bastant nombros.

L'encontre es distingí per la duresa amb que es jugà, el que portà algun incident que realment no respon al caracter d'amistós amb què es jugava.

No molt avançada la primera part, Llanera i Urrutia del Martinenc i Pascual, de l'Avenç, foren exclosos del camp pel senyor Aramburo, després d'un incident gens ni mica recomanable, però en intentar renuar-se el partit, l'àrbitre s'adonà que un dels esmentats jugadors havia tornat al joc, molt energicament disposà la suspensió de l'encontre, per bé que després d'apaivagats els ànims i intervenint-hi amigables negociacions, el joc es reprengué, seguint, poc més poc menys, amb la mateixa duresa.

A la primera part, els de l'Avenç marcaren un gol obra de Soler, el qual s'havia disputat la bala amb Mariné.

La segona part es distingí pel joc de «off-side» que feren els jugadors martinencs, en el qual s'hi destacaren els defenses i en primer terme Mariné.

Amb tot, no fou pas possible evitar un non goal de l'Avenç, obra del mateix Soler, conseqüència d'un bon atac avencista.

Després els martinencs aconseguiren el seu i fou obra del diminut Barratxina, que xutà amb tanta força que Sala, en intentar refusar la bala encara l'ajudà a escórrer-se dins el marc.

No mancava pas gaire per acabar-se l'encontre quan l'Avenç refermà la seva victòria en un tercer gol que marcà Molera d'una manera ben original.

Els equips eren:

Martinenc: Leal, Mariné, Rodríguez, Creixell, Samsó, Calvo, Urrutia, Llanera, Teixidor, Barratxina i Irujo.

Avenç: Naspleda, Alcázar, Sellarés, Ran, Tomás I, Pascual, cual, Molera, Sala, Soler, Arenas i Simó.

Europa - Júpiter

Indubtablement aquest partit fou dels millors que es veuen pel que toca a joc, no essent així dels punts que s'hi marcaren, tota vegada que cap dels dos tingué una vistositat acceptable.

L'Europa tingué un dia bo, respecte a intel·ligència entre les seves línies, però d'una manera especial la porta i defenses, que feren completament infranquejable el seu marc. Els mitjos correspongueren sobradament a la resistència de les línies defensives, donant molt joc als davanter, que si bé tingueren uns moments poc feliços, en la majoria saberen entendre's a la perfecció.

El Júpiter es distingí per una voluntat extraordinària, si bé hem de convenir, una verada més, que la seva tàctica no es fa ni mica convincent: li trobem en manca, sobre tot, en la seva davantera, una connexió convenient, per tal de donar efectivitat a les escomeses molt ben preparades pels mitjos i defenses.

L'Europa dominà molt més que els campions del Grup B, i d'aquí que els somrigués la victòria, primer per un gol conseqüència d'un fort xut d'Olivella, que en intentar treure un defensa del Júpiter, l'ajudà encara a rematar a gol, i després per un free-kick que tirà Pelaó i que no saberen aturar els jugadors situats al marc.

Els equips es presentaren com segueix.

Júpiter: Ibars, Ortí, Martín, Mahresa, Callicó, Palanca, Climent, Santamaría (que a la segona part fou substituït per Martínez), Montoliu, Vinces i Gimeno (substituït per Santamaría en retirar-se lesionat).

Europa: Bordoy, Serra, Alcoriza, Mauri, Pelaó, Artius, Peñicor, Gloré, Cros, Olivella i Cella.

Báscules: Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

Nicola Romeo

Campió de 1924

Mundial de Velocitat

sobre el circuit

de Cremona

a 195 km. p. h.

II Gran Premi d'Europa

1. absolut (Campari)

III Gran Premi d'Itàlia

1. absolut (Ascari)

i els tres llocs següents

El cotxe més ràpid del món

S. A. Espanyola Ing. Nicola Romeo

Director Gerent: R. Andrés G. i Fabià

Lliria, 73-Telèfon 2284 G.-BARCELONA

Tarragona

Aquest mes, pels elements esportius de Tarragona es presenta pròdig en esdeveniments.

Ha començat amb el desplaçament a València de l'equip del Club Gimnàstic, el qual ha jugat diumenge i dilluns contra el "Gimnàstic" d'aquella ciutat que ha vençut en tots dos encontres per 3 goals a 1. Aquests resultats han satisfet l'afició que no podia esperar més de l'equip incomplet que s'ha enviat a València, el qual ha fet un paper més honorable que el Sevilla F. C. que sucumbí darrerament davant el "Gimnàstic" llevant, per 5 gols a 1.

Els propers dies 7 i 14 l'equip d'atletisme del Club degà es traslladarà a Reus a disputar els Campionats provincials dels que es detentor, campionats que cura d'organitzar el Reus Deportiu per comanda que li ha estat passada, amb la conseqüent acceptació dels reusencs, pel Comité Provincial de Tarragona.

Els dies 28 i 29 estan fixats pels Campionats Catalans d'Atletisme organitzats pel Club degà, abans dels quals serà benida la senyera de la F. C. d'A., qual padrinatge ha estat ofert a la senyora Josepa Norregaard de Bonet.

Finalment durant totes les festes del mes es disputaran les proves dels Campionats locals de Natació, preparació dels regionals que es disputaran aquí a últims del mes vinent.

Mataró

El primer partit jugat per les festes de Pasqua, fou entre l'Iluro i Atlètic de Sabadell.

Dos gols ha marcat l'Iluro més un altre que Salomó de l'Atlètic va fer-se ell mateix, havent estat marcadors des gols en Codina i en Solé, els dos a la segona part.

El segon dia es jugà contra l'Europa, partit que havia despertat l'interès del públic. Guaren els ilurenecs per 3 a 2 fets respectivament per Cros Cros i Cella els de l'Europa i Codina Bayó i Solé els de Mataró. La victòria ha produït un entusiasme delirant.

Terrassa

Dilluns jugà el primer equip local amb el de l'Espanyol. Partit desgraciat, car amb tot i presentar-se els nostres incomplets dominaren la major part del match; però el poc encert en el xut els allunyà la possibilitat d'una victòria merescuda. Pel contrari, aquesta es decantà per a l'Espanyol a conseqüència d'un corner. Els equips eren:

"Terrassa": Sabaté, Massagué, Humet, Papell, Helfig Kaiser, Trinidad, Sabastián, Gracia, Broto y Pedrol.

"Espanyol": Vilarrodona, Saprissa, Mas, Trabal, Zabala, Sanahuja, Olariaga, Arroniz, Mauri, Coll i Rivali.

El dia abans i jugant contra el Martinec els terrassencs fent una brillant actuació sortiren vencedors per 3 a 2. Resultà un encontre de molt interès i una superba tarda per a Gràcia.

Reus

Han tingut lloc dos partits de futbol entre el Catalunya de les Cort i Reus Deportiu guanyant cada dia el de les Corts, per 4 a 2 goals y per un a zero respectivament.

L'equip visitant estava reforçat per en Ventolrà, de l'Espanyol que ha jugat esplèndidament.

Els resultats no son, però reflexe del conjunt dels encontres, especialment del segon en el qual el Reus dominà absolutament, però no hi havia manera de marcar.

Això no vol dir però, que "Catalunya" jugués malament, puix ha demostrat ésser un equip d'un conjunt eficaç, dur—potser massa—i sobretot d'una rapidesa desconcertant.

Els equips: Catalunya L. C.: Solà, Laparra, Galve, Solé, Martí, Escollà, Castellà, Ventoldrà, Ferré i Gomila.

"Reus": Vallbé, Gil, Garreta, Vernet, Monfort, Salvadó, Margalef, Domingo, Mallorquí, Fort i Domingo I.

El Sans a Berlín

Notícies de Berlín ens parlen del brillant debut que ha fet l'equip de la Unió Esportiva de Sans, que a despit de l'arbitratge bastant contrari ha assolit un empat amb "Hertha", club que figura en primer rengle dels de Prússia.

La mancança de notícies arribades, no ens permet altra cosa, per avui, que mostrar-nos legítimament satisfets de l'actuació dels jugadors de Sans, que segons sembla s'havien arreglerat per l'ordre següent:

Pedret, Perelló, Balasch, Soligó, Gularons, Calvet, Rini, Tonijuan, Feliu, Martínez i Oliveras.

Fem vots per què aquest primer brillant resultat vagi seguit d'altres.